

CURTEA DE APEL BĂLȚI

Dosarul nr.1a-316/16

Judecătoria X

Judecător X

DECIZIE

În numele Legii

20 aprilie 2016

Colegiul penal al Curții de Apel Bălți,

avînd în componența sa:

Președintele ședinței de judecată	Angela Revenco
Judecători	Ghenadie Liulca, Eduard Rățoi
Grefier	Eugen Șciurovski
Cu participarea:	
Procurorului	X
Avocatului	X

a judecat în ședință publică, în ordine de apel, apelul inculpatei X, declarat împotriva sentinței Judecătoria X din 04.12.2015, prin care:

X, născută la X, originară și domiciliată în mun.Bălți, X, moldoveancă, cetățeană a Republicii Moldova, studii medii incomplete, nesupusă serviciului militar, necăsătorită, trei copii minori la întreținere, neangajată în câmpul muncii, fără antecedente penale,

a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.186 alin.(2) lit.d) CP la 6 luni închisoare și în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 2 (doi) ani.

În baza art.84 alin.(1) CP, prin cumul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită X pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 2 ani, ispășirea pedepsei închisorii fiind dispusă în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

Conform art.90 CP, executarea pedepsei stabilită X a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

De la X a fost încasată în beneficiul X suma de 1000 lei cu titlu de prejudiciu material.

De la Xi a fost încasată în beneficiul X suma de 800 lei cu titlu de prejudiciu material.

De la X a fost încasată în beneficiul X suma de 2050 lei cu titlu de prejudiciu material.

De la X a fost încasată în beneficiul X suma de 6795 lei cu titlu de prejudiciu material.

Termenele de judecare a cauzei: în instanța de fond de la 07.03.2014 pînă la 04.12.2015, în instanța de apel de la 24.12.2015 pînă la 20.04.2016.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținînd cont de materialele cauzei, opiniile participanților la proces, pentru expunere asupra apelului înaintat, Colegiul penal, -

CONSTATĂ:

Adoptînd sentința în cauză prima instanță a reținut, că X, avînd ca scop dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, într-o zi nestabilă de la mijlocul lunii septembrie 2013, aflîndu-se la piața X, prin înșelăciune, sub pretextul achitării ulterioare a sumei bănești, a dobîndit de la X o scurtă pentru femei la prețul de 1000 lei, prin ce i-a cauzat ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, într-o zi nestabilă din luna octombrie 2013, aflîndu-se la piața X, avînd ca scop dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul achitării ulterioare a sumei bănești, a dobîndit de la X lenjerie pentru femei la prețul de 400 lei și mai multe produse chimice de uz casnic la prețul de 400 lei, iar în total bunuri în sumă de 800 lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate X un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, într-o zi nestabilă de la mijlocul lunii noiembrie 2013, aflîndu-se la piața X, avînd ca scop dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sub pretextul achitării ulterioare a sumei bănești, a dobîndit de la X, o scurtă pentru bărbați la prețul de 950 lei, o pereche de cizme de iarnă pentru femei la prețul de 450 lei, o căciulă și un fular la prețul de 200 lei, o pereche de adidași pentru femei la prețul de 450 lei, în total bunuri în sumă de 2050 lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate X un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, într-o zi nestabilă de la începutul lunii noiembrie 2013, cu scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul împrumutului, a dobîndit de la X mijloace bănești în sumă de 1500 lei, prin ce i-a cauzat ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, într-o zi nestabilă a lunii noiembrie 2013, aflîndu-se în incinta barului X, amplasat pe teritoriul pieții X, sub pretextul achitării unor mărfuri livrate de mai mulți agenți comerciali, prin abuz de încredere, a dobîndit de la X mijloace bănești în sumă de 866 lei, pe care ulterior le-a folosit în scopuri personale, prin ce i-a cauzat ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, la 21.11.2013, în perioada de timp de la ora 13.00 pînă la ora 16.00, aflîndu-se în barul X, amplasat pe teritoriul pieții X, avînd ca scop sustragerea bunurilor altei persoane, profitînd de faptul că nu a fost observată de nimeni, pe ascuns a sustras din geanta ce aparține X mijloace bănești în sumă de 4429 lei, prin ce i-a cauzat ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile.

Instanța de fond a pronunțat sentința nominalizată.

Împotriva respectivei sentințe, la data de 18.12.2015, în termen, a declarat apel inculpata X, care nu a căzut de acord cu argumentele instanței enunțate în sentință, or, în opinia apelantei instanța de judecată incorect a calificat acțiunile inculpatei, iar sub aspect procedural, instanța a analizat unilateral și pînitor cauza penală, axîndu-se doar pe poziția părții acuzării. Consideră apelanta, că partea acuzării nu a reușit să probeze existența în acțiunile inculpatei a elementelor constitutive ale componentelor de infracțiuni incriminate, pe cînd condamnarea penală urmează să se bazeze pe probe pertinente, concludente care fără echivoc să dovedească vinovăția făptuitorului în comiterea unei infracțiuni. Susține apelanta că, conform materialelor dosarului și a probelor administrate în cadrul ședinței de judecată, nu pot fi reținute sub nici o formă scopul și intenția apelantei în comiterea infracțiunilor respective. Prin apelul înaintat, X a solicitat casarea sentinței instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărîri de achitare de sub învinuirea formulată în comiterea infracțiunilor incriminate.

Inculpata X a susținut apelul înaintat pe motivele și argumentele invocate, pledînd nevinovată.

Avocatul X, exercitînd apărarea inculpatei X, a susținut apelul declarat și a solicitat admiterea acestuia pe toate motivele și argumentele invocate. Susține că, de facto pe infracțiunea incriminată inculpatei în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP există relații civile între părți, inculpata nu poate fi sancționată penal în acest caz. Ce ține de învinuirea adusă inculpatei în baza art.186 alin.(2) lit.d) CP, apărarea pretinde că nu au fost prezentate probe care demonstrează vinovăția inculpatei, la baza învinuirii fiind doar declarațiile părții vătămate, fapt inadmisibil.

Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, X a pledat pentru respingerea apelului declarat ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței. În opinia procurorului, instanța de judecată a apreciat obiectiv toate circumstanțele cauzei și corect a recunoscut-o vinovată pe X în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.190 alin.(2) CP și art.186 alin.(2) lit.d) CP, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă în raport cu gravitatea faptei incriminate.

Părțile vătămate X, X, X și X fiind citate, nu s-au prezentat în fața instanței pentru a-și expune poziția sa privitor la apelul declarat de X împotriva sentinței Judecătorei X din 04.12.2015, Colegiul penal considerînd posibilă examinarea apelului în lipsa acestora, or, în conformitate cu prevederile art.412 alin.(5) CPP, *neprezentarea părților legal citate în instanța de apel nu împiedică examinarea cauzei în lipsa acestora.*

Verificînd apelul declarat în raport cu materialele cauzei prezentate spre examinare și prevederile Legii, ascultînd părțile participante la proces, Colegiul a ajuns la concluzia, că apelul urmează a fi respins ca nefondat, respectiva soluție fiind adoptată în conformitate cu prevederile art.415 alin.(1), pct.1), lit.c) CPP, potrivit căroră "*Instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: ...respinge apelul, menținînd hotărîrea atacată, dacă: ...apelul este nefondat*".

La fel, Colegiul reține și dispozițiile art.414 alin.(1) CPP, potrivit căroră "*Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii contestate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor cauzei penale și oricăror noi probe prezentate instanței de apel*".

Colegiul penal consideră, că judecând cauza penală instanța de fond în conformitate cu prevederile art.101 CPP a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității, și din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei X în comiterea infracțiunilor incriminate, constatând și reținând în acțiunile acesteia comiterea infracțiunilor prevăzute de art.190 alin.(2) CP și art. 186 alin.(2) lit.d) CP.

Colegiul ajunge la concluzia privind legalitatea sentinței adoptate, or, instanța de fond a apreciat obiectiv aspectele de fapt și de drept ale cauzei prin prisma probelor acumulate și cercetate în cadrul ședinței de judecată. În acest sens, instanța de fond întemeiat a bazat sentința de condamnare pe declarațiile părților vătămate X, X, X, Xa și pe declarațiile martorului X.

Instanța de apel operează și cu prevederile art.414 alin.(6) CPP, potrivit cărora *"Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul verbal"*.

Colegiul penal ține să menționeze, că la emiterea soluției se va baza pe probele administrate în cadrul procesului penal de către instanța de fond, care au fost verificate în instanța de apel.

Potrivit art.413 alin.(3) CCo, *"Instanța de apel, la cererea părților, poate cerceta suplimentar probele administrate în primă instanță și poate administra probe noi"*.

În cadrul examinării cauzei în ordine de apel, părțile în proces nu au prezentat probe noi, însă procurorul, în respingerea argumentelor din apelul declarat, a solicitat verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond, astfel, făcând referire la următoarele probe scrise din dosar: plîngerea X din 18.01.2014, *prin care ultima solicită să fie atrasă la răspundere penală persoana cu numele X, care în perioada de timp septembrie 2013 a înșelăciune de la ea, sub pretextul achitării ulterioare a sumei bănești, o scurtă pentru femei la prețul de 1000 lei* (f.d.7, vol.I), ordonanță din 21.01.2014, *de recunoaștere a X în calitate de parte vătămată* (f.d.11, vol.I); proces verbal din 21.01.2014, *de audiere a părții vătămate X, ultima relatînd în detalii despre acțiunile inculpatei X* (f.d.12-13, vol.I); ordonanță din 21.01.2014, *de recunoaștere în calitate de parte civilă a X* (f.d.15, vol.I); ordonanță din 23.01.2014, *de recunoaștere în calitate de parte civilă a X* (f.d.64, vol.I); contract individual de muncă nr.01/13 din 01.09.2012 încheiat între ÎP"X" în calitate de angajator și X în calitate de salariat (f.d.67-68, vol.I); procesul verbal din 28.02.2014, *de audiere suplimentară a învinuitei X* (f.d. 95-96, vol.I); declarațiile părții vătămate X din 11.08.2014 (f.d.149-150, vol.I); declarațiile părții vătămate X din 11.08.2014 (f.d.151-152, vol.I); procesul verbal din 19.06.2015, de interogare a martorului X (f.d.186, vol.I); procesul verbal din 19.06.2015, de interogare a părții vătămate X (f.d.187, vol.I); procesul verbal din 19.06.2015 de interogare a părții vătămate X (f.d.188-189, vol.I).

În urma verificării probatoriului, Colegiul penal concludă, că probele puse la baza sentinței de condamnare corespund cerințelor legale, prin prisma acestora instanța de judecată a apreciat obiectiv aspectele de fapt și de drept ale cauzei.

Probele administrate în cadrul prezentei cauze penale formează un ansamblu probator, prin care se dovedește pe deplin vinovăția inculpatei X în faptele aduse în învinuire, totodată fiind totalmente combătute argumentele invocate în cererea de apel formulată cu privire la nevinovăția inculpatei în comiterea infracțiunilor incriminate.

Colegiul consideră, că cercetînd sub toate aspectele probele administrate, efectuînd o analiză amplă a acestora, instanța de judecată a dat o apreciere juridică justă acțiunilor inculpatei X, corect încadrîndu-i acțiunile în baza art.190 alin.(2) și art.186 alin.(2) lit.d) CP.

În opinia Colegiului penal, faptele incriminate inculpatei X și-au găsit confirmare prin prisma probelor prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, care coroborează între ele, necreînd dubii referitor la faptul, că circumstanțele descrise în rechizitoriul și reținute de către instanța de judecată în sarcina inculpatei au avut loc, iar argumentele inculpatei, invocate în susținerea nevinovăției sale pe marginea învinuirii aduse, poartă un caracter declarativ și sunt invocate cu scopul de a evita răspunderea penală pentru faptele comise.

Colegiul penal, apreciază poziția inculpatei, prin care se neagă prezența intenției în acțiunile sale încadrate în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP, drept una declarativă, or, respectiva poziție a inculpatei are drept scop evitarea răspunderii pentru faptele comise, întrucît argumentele invocate vin în contradicție cu cumulul de probe cercetate în ședințele de judecată și care confirmă pe deplin vinovăția X în faptele incriminate.

Cu toate, că apărarea pretinde că pe capătul de învinuire în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP, relațiile apărute între părțile vătămate și inculpată au un caracter civil, respectiva versiune se combate prin analiza componenței de infracțiune în raport cu împrejurările constatate la caz.

Urmează a fi menționat, că latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Astfel, elementul material se realizează prin acțiunea de dobîndire ilicită a bunurilor, fiind întregit cu acțiunile de înșelăciune și abuz de încredere. Prin dobîndire ilicită a bunurilor legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține, pentru sine sau pentru altul, transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenție a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptului asupra acestora, în cazul dat, mărfurile și hainele pe care X le-a luat de la părțile vătămate pentru sine și familia sa. Înșelăciunea întrunește în sine variate metode, procedee și tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informațiilor despre sine, despre apartenența de firmă și posibilitățile financiare; dezinformarea victimei privitor la marfă, contraprestație, calitate, preț, echivalent etc.; utilizarea unor împrejurări, echipamente, documente fictive sau false; ascunderea unor informații, fapte, împrejurări obligatorii pentru comunicare victimei ș.a; în funcție de circumstanțele faptei, înșelăciunea poate lua forma scrisă de realizare, verbală, electronică sau alta, fapt care nu are relevanță pentru existența infracțiunii de escrocherie. Prin înșelăciune făptuitorul induce victima în eroare, îi creează o falsă reprezentare a realității, indiferent de mijloacele utilizate, pentru a realiza transmiterea voită,

sub incidența sa ori a altei persoane, a bunului sau dreptului asupra lui, ce aparține celui supus manoperelor frauduloase. Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc, care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatare cu rea-voiență de potențialul escroc la realizarea rezoluției infracționale. La caz, X anterior faptelor incriminate, a mai luat de la părțile vătămate mărfuri și haine, pe care le achita peste un timp, prin ce a căpătat încrederea acestora. Având la bază această încredere, X prin înșelăciune a dobândit ilicit de la X o scurtă pentru femei, de la X – lenjerie pentru femei și mai multe produse chimice de uz casnic, de la X – o scurtă pentru bărbați, o pereche de cizme de iarnă pentru femei, o căciulă și fular, o pereche de adidași pentru femei, însușindu-le părților vătămate că va achita prețul bunurilor luate la următorul salariu, iar de la X a dobândit prin înșelăciune, sub pretextul împrumutului, bani în sumă de 1500 lei și tot de la X, sub pretextul achitării unor mărfuri livrate de mai mulți agenți comerciali, prin abuz de încredere, a dobândit banii în sumă de 866 lei. Urmează a fi menționat că inculpați pînă în prezent nu a achitat nici una din părțile vătămate prejudiciul cauzat, invocînd lipsa mijloacelor financiare. Colegiu consideră întemeiată concluzia instanței în ce privește lipsa la caz a vreunui indiciu care ar permite de a constata în acțiunile inculpatei buna-credință și lipsa intenției de a însuși ilicit bunurile de la părțile vătămate. Acțiunile inculpatei au avut loc în perioada lunilor septembrie – noiembrie al anului 2013, iar pînă a fi pornită urmărirea penală X nici nu a încercat, măcar prin rate, să restituie părților vătămate sumele de bani, iar după ce a fost concediată de la locul de muncă, X nu a anunțat despre acest fapt părțile vătămate, nu le-a explicat acestora că se află în situație financiară dificilă și nu a încercat să aplaneze situația, mai mult ca atît, inculpați nici nu răspundea la apelurile telefonice ale părților vătămate, eschivîndu-se de la discuții cu acestea.

La încadrarea juridică a infracțiunii de escrocherie nu are importanță metoda prin care se prezintă înșelăciunea sau abuzul de încredere. Aceasta poate fi realizată pe cale verbală, în scris, prin computer sau sub forma unor acțiuni. Astfel, datele false anunțate de făptuitor în scopul dobîndirii ilicite a averii proprietarului pot viza atît personalitatea infractorului sau a altor persoane, cît și unele obiecte, împrejurări, fenomene. Mai este de precizat, în acest context că, la încadrare, nu au relevanță mijloacele utilizate pentru săvîrșirea escrocheriei, important este să stabilească că aceste mijloace au fost folosite pentru sustragere, și nu pentru facilitarea accesului la bunurile respective, nici pentru crearea unor condiții în vederea luării ulterioare a bunurilor pe altă cale. Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări.

Infracțiunea de escrocherie este materială și se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului la cel vinovat, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile străine după bunul său plac.

Constatarea laturii obiective a infracțiunii de escrocherie presupune și stabilirea legăturii de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă - dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și urmarea imediată, exprimată prin prejudiciile cauzate.

Cu referire la criticile apărării vis a vis de lipsa suportului probant în ce privește capătul de învinuire adus X în baza art.186 alin. (2) lit.d) CP, Colegiul penal menționează că fiind audiată la etapa urmăririi penale în calitate de învinuită, la data de 28.02.2014, X a relatat, că la data de 18.01.2014 a dat în scris explicații ofițerului de investigație și a recunoscut că la data de 21.11.2013 a luat din geanta X 4420 lei, pe care i-a cheltuit pe necesități personale. X a invocat că respectivele explicații le-a depus fiind influențată, însă careva plîngeri organelor de drept nu a înaintat. În coroborare vin și declarațiile părții vătămate X, care a indicat că în ziua incidentului, în geantă avea aproximativ 4500-4800 lei, cu nimeni nu a avut contacte, la lucru era doar ea și X. Susține, că X personal i-a spus că a luat banii. A aflat că și la poliție X a recunoscut vina. Partea vătămată a indicat, că X a continuat să lucreze, credea că va întoarce bani, însă deja nu avea încredere în ea.

Colegiul apreciază declarațiile X, date în instanța de fond și de apel, ca o încercare de a evita răspunderea penală, or, aceasta inițial a recunoscut vina în comiterea furtului, declarațiile acestea coroborînd cu declarațiile părții vătămate, precum și cu cumulul de împrejurări cum ar fi prezența multiplelor datorii în care se implicase ultima, însă ulterior, înțelegînd consecințele acțiunilor ilicite și-a schimbat poziția, pledînd nevinovată.

Colegiul penal consideră, că prin cumulul de probe cercetate și analizate a fost pe deplin confirmată comiterea infracțiunilor prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) și art.186 alin.(2) lit.d) CP de către X.

Astfel, verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aspectele relatate în cererea de apel, Colegiul penal reține, că temeiurile invocate de inculpați nu și-au găsit confirmare în cauza dată. Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de fond, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate.

Colegiul penal conchide, că probele nominalizate demonstrează incontestabil vinovăția inculpatei X de comiterea infracțiunilor incriminate, coroborînd între ele și întemeiat fiind plasate la baza sentinței.

Constatănd ca fiind dovedite faptele comise de către inculpați X, instanța de judecată i-a stabilit în baza art.186 alin.(2) lit.d) CP 6 luni închisoare și în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 2 ani, iar în baza art.84 alin.(1) CP, i-a stabilit pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 2 ani, ispășirea pedepsei închisorii fiind dispusă în penitenciar de tip semiînchis pentru femei. Conform art.90 CP, executarea pedepsei stabilită Lilei Botnari instanța a suspendat-o condiționat pe perioada de probațiune de 2 ani.

Instanța de apel consideră, că prima instanță a motivat just soluția adoptată în partea stabilirii pedepsei penale inculpatei X pentru faptele comise, acordînd deplină eficiență prevederilor art.61,75 CP la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatei, stabilită conform sancțiunii art.190 alin.(2) CP și art. 186 alin.(2) lit.d) CP.

Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin.(1) art.75 CP, instanța de judecată aplică pedeapsa luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența

pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor de generalizare a pedepsei (art.75 CP), continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Suspendarea condiționată (art.90 CP), ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin.(1) art.90 CP, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

Instanța de apel menționează că sancțiunea art.190 alin.(2) CP, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani. Sancțiunea art. 186 alin.(2) CP prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale, sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau închisoare de până la 4 ani. Astfel, conform art.16 alin. CP, aceste infracțiuni se clasifică ca infracțiuni gravă și respectiv, mai puțin gravă.

Reieșind din partea descriptivă a sentinței adoptate la caz, se menționează că la stabilirea pedepsei, instanța de fond a luat în considerație gravitatea infracțiunilor comise, de motivul acestora, de persoana inculpatei, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei, precum și de condițiile de viață a familiei acesteia. În acest sens instanța de judecată a reținut, că inculpatul nu are antecedente penale, a comis două infracțiuni ce se califică ca mai puțin gravă și gravă, din interes material. De asemenea instanța de judecată a reținut, că X are la întreținere trei copii minori, prejudiciul nefiind restituit de către aceasta, la locul de trai se caracterizează pozitiv.

În opinia Colegiului, instanța de fond ținând cont de circumstanțele stabilite, a conchis justificat că scopul corectării și reeducării inculpatei se va atinge fără izolarea ei de societate, fiind posibil de a stabili pedeapsa sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art.90 CP. În acest aspect de către instanță s-a luat în considerație că ultima anterior nu a fost judecată și se caracterizează pozitiv la locul de trai, are la întreținere trei copii minori, urmându-i a fi acordată posibilitate reală inculpatei să-și dovedească corectarea prin comportamentul exemplar, nesăvârșind o nouă infracțiune, îndreptățind încrederea acordată.

Colegiul penal consideră corectă și susține concluzia instanței de fond în ce privește categoria pedepsei aplicată inculpatei X, or, la caz s-a luat în considerație faptul că starea financiară a inculpatei este precară, totodată lipsind acordul acesteia pentru executarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, soluția adoptată este în deplină corespundere cu cerințele expuse la pct.18) din Hotărârea explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, unde se menționează că *la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de judecată urmează să respecte prevederile art.96, 385 alin.(1), 394 alin.(1),(2) CPP, conform cărora instanța de judecată este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.*

Instanța de apel conchide că, la judecarea cauzei instanța de fond a respectat prevederile legale relevante, prescrise în Capitolul III, Titlul II din Partea specială din Codul de procedură penală, pronunțând o hotărâre legală și întemeiată sub toate aspectele, iar pe cale de consecință, temei pentru admiterea apelului declarat de către inculpatul X nu a fost atestat, urmînd a fi respins apelul ca fiind nefondat.

În temeiul art.415 alin.(1), pct.1) lit.c) CPP, Colegiul penal, -

DECIDE :

Apelul inculpatei X, declarat împotriva sentinței Judecătorei X din 04.12.2015 pe cazul penal în privința X, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 (treizeci) zile de la data pronunțării deciziei motivate.

Adoptată și pronunțată public la 20.04.2016.

Dispozitivul deciziei motivate pronunțat în ședință publică la XXXXXXXXXX, ora 10.00.

Președintele ședinței:

Judecător:

Judecător: